

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3345/2018
11.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Милан Поповић из ..., ради иселења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7162/17 од 13.12.2017. године, у седници већа одржаној 11.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7162/17 од 13.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П бр.8869/15 од 14.06.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да се са свим лицима и стварима исели из стана број .. који се налази у улици ... бр. .. у ... и да стан испражњен од свих лица и ствари преда у посед на слободно коришћење и располагање тужиоцу. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 331.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7162/17 од 13.12.2017. године, ставом првим изреке, преиначена је наведена првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена са свим лицима и стварима исели из стана број .. у улици ... број .. у ... и да стан испражњен од свих лица и ствари преда тужиоцу у посед, на слободно коришћење и располагање. Ставом другим изреке, преиначено је и решење о трошковима парничног поступка тако што је тужилац обавезан да туженој накнади трошкове у износу од 305.000,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смилу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14), који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али да није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизија не садрже наводе из којих би се могло закључити која је то битна повреда учињена доношењем побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, стан број .. у улици ... број .. у ..., површине од 32 м², уписан је у ЛН бр. .. КО ..., као стан на коме власник није утврђен. Последњи носилац станарског права на овом стану био је сада пок. ББ на основу уговора о коришћењу стана закљученог 1955. године са Општином ..., а 1965. године са кућним саветом зграде. У наведеном уговору су као чланови његовог породичног домаћинства уписани супруга ВВ и син ГГ који су наставили са коришћењем стана након његове смрти 1983. године, али нису пренели станарско право на себе. После смрти ГГ (који је умро ...2004. године) стан је наставио да користи његов тада малолетни син ДД са својом мајком, а ванбрачном ГГ супругом БЂ. Малолетни ДД је преко своје законске заступнице – мајке тражио од Државне заједнице СЦГ сагласност за закључење уговора о закупу наведеног стана, у чему је одбијен решењем административне комисије Савета министара ДЗ СЦГ од 16.09.2004. године. Другостепеним решењем од 25.11.2004. године, одбијена је жалба законске заступнице мал. ДД, изјављена против наведеног првостепеног решења. Правоснажном пресудом Другог општинског суда у Београду П бр.4019/07 од 10.12.2008. године (потврђеном пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3057/2010 од 08.12.2010. године), одбијен је тужбени захтев тужиоца малолетног ДД према туженој Републици Србији да се утврди да он има статус члана породичног домаћинства свог сада пок. оца ГГ на наведеном стану. Закључком Општине ... од 14.12.2005. године, одбачен је захтев Државне заједнице Србија и Црна Гора коју заступа Генерални секретаријат – Савета министарства, за исељење овде тужене из наведеног стана. У записнику о извршеном прегледу стана број .. у улици ... број .. у ... који је сачинила стручна служба Дирекције за имовину Републике Србије 27.01.2009. године, констатовано је да је изласком на лице места, у овом стану затечена овде тужена која ту живи са сином, да она користи и стан број .. за који поседује уредну документацију за коришћење, а да је кључеве од стана број .. који користи од 2002. године добила тада од сестре пок. ГГ из солидарности због њеног болесног сина.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилац Република Србија има активну легитимацију за вођење ове парнице за

исељење без обзира на констатацију из Листа непокретности да власништво над овим станом није утврђено, у ситуацији када је према њему био управљен тужбени захтев ДД за утврђење да има статус члана породичног домаћинства свог пок. оца ГГ на наведеном стану. Осим тога, Република Србија је правни следбеник Државне заједнице Србија и Црна Гора чијом одлуком надлежног органа је одбијено давање сагласности истом лицу за закључење уговора о закупу овог стана на неодређено време. Првостепени суд је зато усвојио захтев тужиоца за исељење тужене, у ситуацији када тужена овај стан користи без икаквог правног основа јер је кључеве од стана добила од лица које није имало правни основ за његово коришћење.

Такође је закључио да је наведени стан био дат на коришћење сада пок. ББ, од стране стамбеног органа општине односно општинског народног одбора на основу чланова 4. и 46. у то време важећег Закона о стамбеним односима („Сл. лист ФНРЈ“ број 17/62 са изменама и допунама број 10/65) и да је чланом 121. истог закона била прописана обавеза да уговор о коришћењу стана закључи носилац станарског права и кућни савет као представник стамбене зграде, што је у конкретном случају учињено. После његове смрти, овај стан је наставио да користи (осим његове супруге) и његов син, сада пок. ГГ, који није стекао станарско право. Због тога је након његове смрти, његов син ДД водио спор за утврђење да има статус члана породичног домаћинства свог пок. оца на овом стану и тај спор је правноснажно окончан доношењем пресуде којом је одбијен његов тужбени захтев.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев закључивши да тужилац Република Србија нема активну легитимацију у овој правној ствари. Своје правно становиште о недостатку активне легитимације тужиоца, другостепени суд је засновао на основу података из ЛН из којег произлази да нико није уписан као власник стана, а да тужилац током поступка није доказао да је дошао у посед овог стана или да је по било ком основу стекао право својине на њему, да би могао да захтева предају, на основу члана 37. Закона о основама својинскоправних односа. Сматрао је да је реч о општинском стану, с обзиром да је општина имала право додељивања станова на коришћење на основу чланова 4. и 46. тада важећег Закона о стамбеним односима.

Нису основани ревизијски наводи тужиоца да је другостепени суд погрешно применио материјално право, сматрајући да има јаче право на државину наведеног стана по основу тзв.публицијанске тужбе по члану 41. Закона о основама својинскоправних односа, у односу на тужену која га држи без правног основа. Ово из разлога што тужилац и по становишту овога суда, нема активну легитимацију за тражено исељење тужене и предају стана у посед јер се у ситуацији као што је конкретна, када држава ФНРЈ није била укњижена као носилац права коришћења непокретности у друштвеној својини по Уредби о укњижењу права својине на друштвеној непокретној имовини („Сл. лист ФНРЈ“ бр.58/47) и Упутства за извршење ове Уредбе („Сл. лист ФНРЈ бр.10/49) онда се као орган коришћења те непокретности има сматрати општина на чијем се подручју она налази.

Правилно је одлучено и о трошковима поступка на основу члана 165. став 2. у вези чл.153. став 1. и 154. став2. ЗПП.

На основу изложених разлога, одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић